



ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμυαρίων

Συνέχεια· ἴδε σελ. 235

Θνήσκει ἐν ἀνθρώπινον ὃν κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν εὐρίσκομένων ἐπὶ τῆς γῆνιν σφαίρας, ἥτοι περίπου 86,400 καθ' ἑκάστην, τουτέστι περίπου 31 ἑκατομμύρια κατ' ἔτος, ἢ πλείονα τῶν 3 δισεκατομμυρίων κατ' αἰῶνα. Ἐντὸς δέκα αἰώνων πλείονα τῶν 30 δισεκατομμυρίων πτωμάτων ἀπεδόθησαν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν γενικὴν κυκλοφορίαν ὑπὸ μορφὴν διαφόρων προϊόντων, ὕδατος, ἀερίου, ἀτμῶν κτλ. Ὑπολογίζοντες καὶ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου πληθυσμοῦ καθόσον ἀνερχόμεθα εἰς τὰς ἱστορικὰς ἡλικίας, εὐρίσκουμεν ὅτι πρὸ δεκακισχιλίων ἐτῶν διακρίσια δισεκατομμύρια ἀνθρώπων σωμάτων τοῦλάχιστον ἐσχηματίσθησαν ἐκ τῆς γῆς καὶ ἐκ τῆς ἀτμοσφαίρας διὰ τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς τροφῆς καὶ ἐπαρῆλθον πάλιν εἰς αὐτά. Τὰ μόρια τοῦ ὀξυγόνου, τοῦ ὕδργόνου, τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τοῦ ἁζώτου, τ' ἀποτελεῖσαντα τὰ σώματα αὐτὰ ἐπάχυναν τὴν γῆν καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κυκλοφορίαν.

Ναί, ἡ Γῆ ἐφ' ἧς κατοικοῦμεν ἀποτελεῖται ἐν μέρει ἐκ τῶν δισεκατομμυρίων αὐτῶν τῶν ἐγκεφάλων, οἵτινες ἐσκέφθησαν, ἐκ τῶν δισεκατομμυρίων αὐτῶν τῶν ὁργανισμῶν, οἵτινες ἐζήσαν. Βαδίζομεν ἐπὶ τῶν προπυλίων μας ὅπως καὶ αὐτοὶ θὰ βαδίσωσιν ἐφ' ἡμῶν. Τὰ μέτωπα τῶν φιλοσόφων, οἱ ὀφθαλμοὶ οἵτινες εἶδον, ἐμειδίασαν, ἐθρήνησαν, τὰ στόματα αὐτῶν ἐψάλον τὸν ἔρωτα, τὰ ῥόδινα χεῖλη καὶ τὰ λευκὰ ὡς μάρμαρον στήθη, τὰ σπλάγχνα τῶν μητέρων, οἱ βραχίονες τῶν ἐργατῶν, οἱ μυῶνες τῶν μαχητῶν, τὸ αἷμα τῶν ἡττηθέντων, τὰ παιδία καὶ οἱ γέροντες, οἱ ἀγαθοὶ καὶ οἱ πονηροί, οἱ πλοῦσιοι καὶ οἱ πένητες, πᾶν ὅ,τι ἐζήσε, πᾶν ὅ,τι ἐσκέφθη κεῖται ἐν τῇ αὐτῇ γῇ. Ἀδύνατον εἶνε σήμερον νὰ κάμῃ τις ἐν μόνον βῆμα ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας χωρὶς νὰ βαδίσῃ ἐπὶ λειψάνων τεθνεώτων· ἀδύνατον εἶνε νὰ φάγῃ τις καὶ νὰ πῖνῃ χωρὶς νὰ καταπίῃ ἐκ νέου ὅ,τι ἐφαγώθη καὶ ἐπόθη μυριάκις, ἀδύνατον εἶνε ν' ἀναπνεύσῃ τις χωρὶς νὰ ἐμβάλλῃ εἰς τὸ σῶμα του τὴν πνοὴν νεκρῶν. Τ' ἀποτελοῦντα τὸ σῶμα στοιχεῖα ἐκ τῆς φύσεως παρεληφθέντα, ἐπανῆλθον εἰς τὴν φύσιν, ἕκαστος δὲ ἡμῶν φέρει ἐν ἑαυτῷ ἄτομα, αὐτὰ ἀνῆκον προηγούμενης εἰς ἄλλα σώματα.

Λοιπόν, φρονεῖτε ὅτι τοῦτο εἶνε ἡ πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης ; Φρονεῖτε ὅτι δὲν καταλείπει αὕτη ἄλλο τι, τὸ εὐγενέστερον, μεγαλειότερον, πνευματικώτερον ; Καθεὶς ἐξ ἡμῶν δὲν ἀποδίδει εἰς τὸ

σῶμα, ἐκφέρων τὴν ὑστάτην πνοήν, εἰμὴ ἐξήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα χιλιόγραμμα σαρκός, αὐτὰν θ' ἀποσυντεθῶσι καὶ θὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὰ στοιχεῖα ; Ἡ ψυχὴ ἥτις μᾶς ἐμψυχώνει δὲν παραμένει καὶ αὐτὴ ὅπως ἕκαστος μόριον ὀξυγόνου, ἁζώτου ἢ σιδήρου ; Καὶ πᾶσαι αἱ ψυχαὶ ὅσαι ἐζήσαν δὲν ὑφίστανται πλέον ;

Κανὲν δικαίωμα δὲν ἔχομεν νὰ διαβεβαιώσωμεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος σύγκειται ἀποκλειστικῶς ἐξ ὕλικῶν στοιχείων καὶ ὅτι ἡ δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι εἶνε μόνον ἀπλῆ ιδιότης τοῦ ὁργανισμοῦ. Ἀπεναντίας ἔχομεν λόγους μᾶλλον οὐσιώδεις νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε οὐσία ἀτομικὴ καὶ ὅτι αὐτὴ διευθύνει τὰ μόρια καὶ ὁργανίζει τὸν ζῶντα τύπον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Τὶ γίνονται τὰ ἀόρατα καὶ ἄψυχτα μόρια τ' ἀποτελοῦντα τὸ ἡμέτερον σῶμα ἐνός ; Ζῇ ; Θ' ἀνῆκωσιν εἰς νέα σώματα. Τὶ γίνονται αἱ ψυχαὶ αἱ ἐπίσης ἀόρατοι καὶ ἄψυχοι ; Δυναμεία νὰ εἰκάζωμεν ὅτι αὐταὶ ἐπίσης ἐνσαρκοῦνται αὐθις εἰς νέους ὁργανισμούς ἐκάστη συμφῶνως πρὸς τὴν φύσιν τῆς, τὰς ιδιοτητάς τῆς, τὸν προορισμὸν τῆς.

Ἡ ψυχὴ ἀνήκει εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον. Ἀναμφιβόλως ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ἀναρίθμητος πληθὺς ψυχῶν, βαρειῶν εἰσέτι, χυδαίων, μόλις ἀπαλλαγισῶν τῆς ὕλης, ἀνικάνων νὰ ἐννοήσωσι πᾶσαν διανοητικὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' εἰσὶ καὶ τινες ζῶσαι ἐν τῇ σπουδῇ, ἐν τῇ μελέτῃ, ἐν τῇ καλλιέργειᾳ τοῦ ψυχικοῦ ἢ πνευματικοῦ κόσμου. Ἐνδέχεται αὐταὶ νὰ μὴ μείνωσι καθειργμένοι εἰς τὴν Γῆν, νὰ ὦσι δὲ προωρισμένοι ὅπως ζήσωσι βίον οὐράνιον.

Ἡ οὐράνιος ψυχὴ ζῇ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν προσέτι τῶν ἐπιγείων αὐτῆς ἐνσαρκώσεων ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ ἀπολύτου καὶ τοῦ θεοῦ. Γινώσκει ὅτι καίτοι κατοικεῖ τὴν Γῆν εὐρίσκεται πρᾶγματι ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅτι ὁ ἡμέτερος πλανήτης εἶνε ἀστὴρ τοῦ οὐρανοῦ.

Ποία εἶνε ἡ κυρία φύσις τῆς ψυχῆς, ποῖοι οἱ τρόποι τῆς ἐκδηλώσεώς τῆς, πότε ἡ μνήμη τῆς καθίσταται διαρκὴς καὶ διασώζει μετὰ βεβαιότητος τὴν περὶ ἑαυτῆς συνείδησιν, ὑπὸ ποίους διαφόρους τύπους καὶ ὑποστάσεις δύναται νὰ ζῇ, ποῖον διάστημα δύναται νὰ ὑπερβῇ, ποία ἡ τάξις τῆς πνευματικῆς συγγενείας τῆς ὑπαρχούσης μετὰ τῶν διαφόρων πλανητῶν τοῦ αὐτοῦ συστήματος, ποία ἡ βλαστικὴ δύναμις ἢ σπείρουσα τοὺς κόσμους, πότε δυνάμεθα νὰ συγκοινωνήσωμεν μετὰ τῶν πλησιοχώρων πατρι-

δων, πότε θὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ βαθύ μυστήριον τῆς μελλούσης τύχης; Σήμερον περὶ πάντων τούτων ἐπικρατεῖ πλήρης ἀγνοία. Ἀλλὰ τὸ ἀγνωστον τῆς σήμερον εἶνε ἡ ἀλήθεια τῆς αὔριου.

Γεγονὸς ἱστορικὸν καὶ ἐπιστημονικόν, ἐντελῶς ἀδιαφιλονεικητον εἶνε ὅτι εἰς πάσας τὰς ἐποχάς, παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς, ὑπὸ τὰς πλέον ποικίλας θρησκευτικὰς ἐξωτερικεύσεις ἡ ἰδέα τῆς ἀθανασίας ἀναπαύεται ἄτρωτος εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως. Ἡ ἀνατροφή παρέσχεν εἰς αὐτὴν παντοίαν μορφήν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐφεῦρεν αὐτή. Ἡ ἀνεκρίζωτος αὕτη ἰδέα ὑπάρχει ἀφ' ἐκυτῆς. Πᾶν ἀνθρώπινον ὃν ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον φέρει μεθ' ἐκυτοῦ ὑπὸ τύπον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀόριστον τὸ ἐνδόμυχον αὐτὸ αἶσθημα, τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ἐλπίδα ταύτην.

Β'.

Ὁδὸς ἐκστατικὴ οὐράνιος

Αἱ ὥραι, αἱ ἡμέραι ἄς ἀφιέρουν εἰς τὴν μελέτην τῶν ζητημάτων τούτων τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς τηλεπαθείας δὲν μὲ ἡμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρῶ τὸν Ἄρην διὰ τοῦ τηλεσκοπίου καὶ νὰ λαμβάνω ἐξ αὐτοῦ γεωγραφικὰ σχεδιάσματα ὁσάκις ἡ τοσοῦτον συχνὰ συννεφώδης ἀτμοσφαιρὰ μας μοι τὸ ἐπέτρεπεν. Ἀλλως τε καθεὶς δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι οὐ μόνον πάντα τὰ ζητήματα συναντῶνται ἐν τῇ μελέτῃ τῆς φύσεως καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμας, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ ἀστρονομία καὶ ἡ ψυχολογία εἶνε ἀλληλέγγυοι, ἀφοῦ τὸ ψυχικὸν σύμπαν ἔχει ὡς ἐνδιαίτημα τὸ ὕλικόν σύμπαν, ἡ δὲ ἀστρονομία ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὴν μελέτην τῶν χωρῶν τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ ἀφοῦ ἡμεῖς οὐδεμίαν δυνάμεθα νὰ σηματοῖσωμεν ἰδέαν περὶ τῶν χωρῶν τούτων ἂν δὲν τὰς γνωρίσωμεν ἀστρονομικῶς. Εἴτε τὸ γινώσκωμεν, εἴτε τὸ ἀγνοοῦμεν, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κατοικοῦμεν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς μίαν τοῦ οὐρανοῦ χώραν, πάντα δὲ τὰ ὄντα οἰαδήποτε καὶ ἂν ὦσιν, εἰσὶ διὰ παντὸς πολῖται τοῦ οὐρανοῦ. Ἐνεπνέετο βεβαίως ὑπὸ τινος κρυφίας προμαντεύσεως τῶν πραγμάτων ἡ ἀρχαιότης ὅτε ὥρισε τὴν Οὐρανίαν ὡς μοῦσαν πασῶν τῶν ἐπιστημῶν.

Ὁ λογισμὸς μου λοιπὸν ἐπὶ μακρὸν ἡσχολεῖτο περὶ τὸν γείτονα ἡμῶν πλανήτην Ἄρην, ὅτε ἡμέραν τινὰ περιπατῶν μονήρης παρὰ τὴν ἐσχατιὰν δάσους ἐπὶ τινὰς ὥρας κατὰ τὸν καύσωνα τοῦ Ἰουλίου, ἐκαθίστην παρὰ συστάδα δρυῶν καὶ δὲν ἐβράδυνα ν' ἀποκοιμηθῶ.

Ὁ καύσων ἦτο σφοδρὸς, ὁ περίξ χωρὸς σιωπηλός, ὁ Σηκουάνας ἐφαίνετο ἀκίνητος, ὡς αὐτὰς ἐντὸς κοιλάδος. Παραδόξον ἡσθάνετο ἐκπληξιν ὅτε ἀφ' ὀφθαλμοῦ μετὰ μίαν στιγμὴν ὑπνελῆς καταστάσεως δὲν ἀνεγνώρισα τὸν τόπον, οὐδὲ τὰ πλησιόχωρα δένδρα, οὐδὲ τὰ πλησίον κείμενα δένδρα, οὐδὲ τὸν ῥέοντα παρὰ τὸν λοφίσκον ποταμὸν, οὐδὲ τὸν οἰοῦναι κυμα-



Ο ΕΜΠΡΗΣΜΟΣ
Εἰκὼν ἐκ τοῦ «Ἀρχαίου»

τούμενον λειμῶνα ὅστις ἐξετείνετο μακρὰν μέχρι τῆς ἐσχατιᾶς τοῦ ὁρίζοντος. Ὁ ἥλιος ἔδωκε μικρότερος ἀφ' ὅ,τι συνήθως τὸν βλέπομεν. Ὁ ἀὴρ ἐπάλλετο ὑπὸ ἀρμονικῶν κρότων ἀγνώστων εἰς τὴν Γῆν, ἔντομα δὲ μεγάλα ὡσεὶ πτηνὰ περιέπταντο περίξ τῶν δένδρων, ἅτινα ἦσαν ἄνευ φύλλων καὶ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ γιγαντιαίων ἐρυθρῶν ἀνθῶν. Ἠγέρθη κινούμενος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ὡς ὑπὸ ἐλαττηρίου, καὶ διὰ ζωηροῦ ἁλματος εὗρέθη διὰ μιᾶς ὁρμῆς, αἰσθανόμενος ἐμαυτὸν παραδόξως ἐλαφρόν. Εὐθὺς ὡς ἐβάδισα ὀλίγα βήματα καὶ μοι ἐφάνη ὅτι τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τοῦ βᾶ-

ροῖς τοῦ σώματός μου εἶχεν ἐξατμισθῇ διαρκοῦντος τοῦ ὕπνου μου· ἡ ἐνδόμυχος αὕτη συναισθήσις μ' ἐξέπληξε περισσότερον ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς ἐξελισσομένης ἐνώπιόν μου φύσεως.



ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ
ἡ Πύλη τοῦ Χυμερήλειου

Μόλις ἐπίστευον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἰς τὰς αἰσθήσεις μου. Ἄλλως τε δὲν εἶχον πλέον τοὺς αὐτοὺς ὀφθαλμούς, δὲν ἤκουον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, παρετήρησα δὲ εὐθύς ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν ὅτι ὁ ὀργανισμός μου ἦτο πεπρωτισμένος διὰ πλείστων αἰσθήσεων νέων, ὅπως διαφόρων τῶν τῆς γηϊνῆς ἡμῶν φύσεως, ἐξαίρετως δὲ διὰ τινος αἰσθήσεως μαγνητικῆς δι' ἧς ἐν ὧν δύνεται νὰ συγκοινωνήσῃ πρὸς ἕτερον χωρὶς ν' ἀνγκιχίζεται νὰ διερμηνεύῃ τοὺς διαλογισμούς του διὰ λέξεων ἀκουομένων. Ἡ αἰσθήσις αὕτη ὑπενθυμίζει τὴν μαγνητικὴν βελόνην, ἣτις ἐντὸς τοῦ βάθους

ἐνὸς ὑπογείου τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων φρίσσει καὶ ἀνασκιρτᾷ ὅσakis βόρειον σέλας ἐπιφαίνεται ἐν Σιβηρίᾳ ἢ ἔκκηξις τις ἡλεκτρικὴ συμβαίνει εἰς τὸν Ἥλιον.

Ὁ φωστὴρ τῆς ἡμέρας εἶχε σβεσθῇ ἐντὸς ἀπομεμακρυσμένης λίμνης καὶ αἱ ῥόδιναί λάμπεις τοῦ λυκόφωτος ἐπλανῶντο εἰς τὰ βάθη τῶν οὐρανῶν, ὡς τελευταῖον τοῦ φωτός ὄνειρον. Δύο Σελήναι ἐφάνησαν λάμπουσαι εἰς διάφορον ὕψος, ἡ πρώτη ἐν εἰδὶ ἡμισελήνου ἔνωθεν τῆς λίμνης ἥς ἐντὸς ὁ Ἥλιος εἶχε σβεσθῇ, ἡ δευτέρα ἐν εἰδὶ πρώτου τετάρτου πολὺ ὑψηλότερα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος. Ἦσαν μικρόταται καὶ πολὺ ὀλίγον ὠμοιάζον πρὸς τὸν ὑπερμεγέθη φωστῆρα τῶν ἐπιγείων νυκτῶν. Μετὰ φειδούς ἐφαίνοντο παρέχουσαι τὸ λαμπρὸν μὲν ἀλλ' ἀσθενὲς φῶς των. Τὰς παρετήρουν ἐναλλὰξ μετὰ θαύματος. Τὸ παραδοξότερον ἀκόμη ἐν ὅλῳ αὐτῷ τῷ ἀλλοκότῳ θεάματι ἦτο ὅτι ἡ πρὸς δυσμᾶς Σελήνη, ἣτις ἦτο τρεῖς περίπου φορές ὀγκωδιστέρα τῆς πρὸς ἀνατολὰς συντρόφου της, οὕσα ἐνταυτῷ πεντάκις μικρότερα τῆς ἀπὸ τῆς ἡμέτερας γῆς φαινομένης σελήνης ἐκινεῖτο εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ κινήσεως ἣν εὐχερῶς ἠδύναντο τις νὰ παρακολουθήσῃ διὰ τοῦ βλέμματός καὶ ἐφαίνετο τρέχουσα μετὰ ταχύτητος ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ ὅπως συναντήσῃ πρὸς ἀνατολὰς τὴν οὐράνιον ἀδελφὴν της.

Ἐφαίνετο πρὸς τοῦτοις ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμπεις τῆς σθεννυμένης δύσεως καὶ τρίτῃ Σελήνῃ ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, λαμπρὸς τις ἀστὴρ. Ἦτο μικρότερος τοῦ μικρότερου τῶν δύο δορυφόρων καὶ ὁ δίσκος του δὲν εἶχε μέγεθος ἐπιστητόν. τὸ φῶς του ὅμως ἦτο ἀπαστράπτον. Ἐπλανᾶτο εἰς τὸν ἐσπερινόν οὐρανὸν ὅπως ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν ἡμέτερον, ὁπότε ἐν τῇ ζωηροτάτῃ αὐτοῦ λάμπει ὁ «ἀστὴρ τοῦ ποιμένου» βασιλεύει ὡς κυρίαρχος κατὰ τὰς νωχελεῖς καὶ πλήρης ἡδέων ὄνειροπολήσεων ἐαρινὰς ἐσπέρας.

Ἦδη οἱ λαμπρότατοι τῶν ἀστέρων ἐφαίνοντο εἰς τοὺς οὐρανοὺς· ἀνεγνωρίζετο ὁ χρυσάκτιν Ἀρκτοῦρος, ἡ τόσον λευκὴ καὶ τόσον ἀσπίλος Λύρα, οἱ ἐπτὰ ἀστέρες τῆς Ἀρκτου καὶ πλεῖστοι ζωδιακοὶ ἀστερισμοί. Ὁ ἀστὴρ τῆς ἐσπέρας ὁ νέος Ἐσπερος ἔλαμπε τότε εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῶν Ἰχθύων. Ἀφοῦ ἐμελέτησα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ἐν τῷ οὐρανῷ κατάστασιν καὶ ἐξηκρίθωσα καὶ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου τὴν θέσιν συμφώνως πρὸς τοὺς ἀστερισμούς, ἀφοῦ ἐξήτασα τοὺς δύο δορυφόρους καὶ ἐσκέφθην περὶ τῆς ἐλαφρότητος τοῦ βάρους τοῦ σώματός μου, δὲν ἐβράδυνα νὰ πεισθῶ ὅτι εὕρισκόνην ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἀρεως καὶ ὅτι ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἐσπερινὸς ἀστὴρ ἦτο ... ἡ Γῆ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ μου προσηλώθησαν ἐπ' αὐτῆς πλήρεις ἐκ τοῦ μελαγχολικοῦ ἐκείνου αἰσθήματος τῆς ἀγάπης, τοῦ περισφίγγοντος τὴν καρδίαν ὅταν ὁ λογισμὸς μας ἵπταται πρὸς ὃν προσφιλές ἀφ' οὗ σκληρὰ ἀπόστασις μᾶς χωρίζει. Παρετήρουν ἐπὶ μακρὸν τὴν πατρίδα μου ἐκείνην, ἔνθα τοσαῦτα διάφορα αἰσθήματα συμμειγνύται καὶ συγκροῦνται ἐν τῷ κυματισμῷ τοῦ βίου καὶ ἐσκεπτόμην!

«Πόσον εἶναι λυπηρὸν ὅτι τ' ἀναρίθμητα ἀνθρώπινα ὄντα, τὰ κατοικοῦντα τὴν μικρὴν ἐκείνην χώραν δὲν γνωρίζουσι ποῦ εὐρίσκονται! Εἶνε ὥραία ἡ μικροσκοπικὴ αὐτὴ Γῆ οὕτω πως φωτισομένη ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, μὲ τὴν ἐτι μᾶλλον μικροσκοπικὴν Σελήνην τῆς, ἣτις φαίνεται ὡς στιγμὴ πλησίον τῆς. Φερομένη εἰς τὸ ἀόρατον ὑπὸ τῶν θείων νόμων τῆς ἐλξεως, ἄτομον κυμαινόμενον εἰς τὴν ἀπέραντον τῶν οὐρανῶν ἀρμονίαν, κατέχει τὴν θέσιν τῆς καὶ πλανᾶται ἐκεῖ ἐπάνω ὡς ἀγγελικὴ νῆσος. Ἀλλ' οἱ κάτοικοί τῆς τὸ ἀγνοοῦσιν. Παράδοξος ἀνθρωπότης! εὔρε τὴν Γῆν πολὺ εὐρεῖαν, ἐδίχασθη κατὰ ἀγέλας καὶ διέρχεται τὸν καιρὸν τῆς ἀλληλοτουφεκισμένης. Ὑπάρχουσιν εἰς τὴν οὐράνιον αὐτὴν νῆσον τόσοι στρατιῶται ὅσοι καὶ κατοικοὶ πάντες εἰσὶν ὠπλισμένοι κατ' ἀλλήλων, ἐνῷ θὰ ἦτο τόσον φυσικὸν νὰ ζῶσιν ἡσύχως, θεωροῦσι δὲ ὡς κατορθωμὰ τι ἐνδοξον νὰ μεταβάλλωσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ὀνόματα τῶν χωρῶν καὶ τὸ χρῶμα τῶν σημαίων. Αὕτη εἶναι ἡ προσφιλεστάτη ἀσχολία τῶν ἐθνῶν καὶ ἡ πρωτίστη ἐκπαίδευσις τῶν πολιτῶν. Παρεκτὸς τούτου, κατατρίβουσι πᾶσαν τὴν ὑπαρξίν των λατρεύοντες τὴν ὕλην. Δὲν ἐκτιμῶσι τὴν πνευματικὴν ἀξίαν, μένουσιν ἀδιάφοροι πρὸς τὰ θαυμάσια προβλήματα τῆς Δημιουργίας καὶ ζῶσιν ἄνευ σκοποῦ. Τί κρίμα! Ὁ κάτοικος τῶν Παρισίων ὅστις οὐδέποτε ἤθελεν ἀκούσῃ ἀπαγγελλόμενον τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ταύτης οὐδὲ τὸ τῆς Γαλλίας δὲν θὰ ἦτο πλέον ξένος ἀπὸ αὐτοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι. ὦ! ἂν ἠδύναντο νὰ ἴδωσιν ἐντεῦθεν τὴν Γῆν, μεθ' ὑποίας ἠδονῆς θὰ ἐπανήρχοντο εἰς αὐτὴν καὶ πόσον θὰ μετεβάλλοντο πᾶσαι αἱ γενικαὶ καὶ αἱ εἰδικαὶ αὐτῶν ιδέαι! Τότε θὰ ἐγίνωσκον τοῦλάχιστον τὴν χώραν ἐν ἣ κατοικοῦσιν, θὰ ἦτο μία ἀρχή! Θὰ ἐσπούδαζον βαθμηδὸν τὰς περιστοιχιζούσας αὐτοὺς υπερτάτας ἀληθείας ἀντὶ νὰ φυτοζωῶσιν ὑπὸ ὁμίλην ἀτέρμονα καὶ ἄνευ ὀρίζοντος, μετ' ὀλίγον δὲ θὰ ἔζων τὴν ἀληθῆ ζωὴν, τὴν πνευματικὴν ζωὴν.

«Πόσην τιμὴν τοῦ κάμνει! Φαίνεται πραγματικῶς ὅτι ἄφησε φίλους εἰς ἐκεῖνο τὸ δεσποτικὸν ἐκεῖ πέραν!»

Δὲν εἶχα ὁμιλήσει ποσῶς. Ἀλλ' ἤκουσα εὐκρινέστατα τὴν φράσιν ταύτην ἣτις ἐφαίνετο ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἐνδόμυχον συνδιάλεξίν μου. Δύο κάτοικοι τοῦ Ἀρεως μὲ παρετήρουν καὶ μὲ ἐνόησαν χάρις εἰς τὴν ἐκτὴν αἰσθησίν τῆς μαγνητικῆς ἀντιλήψεως, περὶ ἧς ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω. Ἐξεπλάγην, ὀφείλω δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι καὶ δυσηρεστήτην οὐκ ὀλίγον διὰ τὰ ῥηθέντα. «Ἐπὶ τέλους, ἐσκέφθην, ἀγαπῶ τὴν Γῆν. Εἶνε πατρίς μου καὶ εἶμαι φιλόπατρις.»

Οἱ δύο γείτονές μου ἐγέλασαν ἀμφοτέροι τὴν φορὰν ταύτην.

— Ναί, ὑπέλαβεν εἰς τῶν δύο μετ' ἀπροσδοκίτου ἀγαθότητος, ἔχεις φιλοπατρίαν. Φαίνεται ὅτι ἔρχεσθε ἀπὸ τὴν Γῆν.

Ὁ δὲ πρεσβύτερος προσέθηκεν:

— Ἀφῆστέ τους, καλὲ, τοὺς συμπατριώτας σας· ποτὲ δὲν θὰ γείνουν περισσότερον νοήμονες ἢ ὀλιγώτερον τυφλοὶ ἀφ' ὧς, εἶνε σήμερον. Εὐρίσκονται ἐκεῖ πρὸ ὀγδοήκοντα χιλιάδων ἐτῶν καὶ μόλα ταῦτα, ὅπως καὶ σεῖς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖτε, ἀκόμῃ δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ σκεφθῶσιν... Ἦσθε τῷ ὄντι ἀξιοθαύμαστος βλέπων τὴν Γῆν μὲ ὅμματα τόσον συγκεκινημένα. Μεγάλη ἡ ἀπλοϊκότης σας!

Δὲν ἔτυχέ ποτε, φίλτατε ἀναγνώστα, νὰ συναντήσης ἐνίοτε ἐνῷ διέρχεσαι, ἄνδρα τινὰ ἐκ τῶν ἐμπεπλησμένων ἐκείνων ὑπὸ ἀκαταβλήτου ἀλαζονείας, τῶν θεωρούντων ἑαυτοὺς ἐν εἰλικρινείᾳ καὶ ἀμεταπείστως ὡς ὑπερτέρους πάντων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; Ὅσάκις οἱ ἐπηρμένοι αὐτοὶ εὐρεθῶσιν ἀπέναντι ἀνδρὸς τινος ὑπερόχου, ἀμέσως αἰσθάνονται πρὸς αὐτὸν ἀντιπάθειαν, διότι δὲν ὑπεφέρουσι τὴν ὑπεροχὴν του. Λοιπὸν τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐγὼ, διαρκούντος τοῦ ἀνωτέρω διθυράμβου, οὕτως παρῆσχον πρὸ ὀλίγου ὠχρὰν μετὰφρασιν, ἡσθάνομην ἑμαυτὸν ὑπερτέρον τῆς ἐπιγείου ἀνθρωπότητος, ἀφοῦ τὴν ἀνελογιζομένην μετ' οἴκου καὶ νηχύομην ὑπὲρ αὐτῆς καλλιτέρας ἡμέρας. Πλὴν ὅτε οἱ δύο ἐκεῖνοι κάτοικοι τοῦ Ἀρεως ἐφάνησαν δεικνύοντες οἶκτον πρὸς ἐμέ, ἐνόμισα δὲ ὅτι ἡσθάνοντο ψυχρὰν ὑπεροχὴν ἀπέναντί μου, ἐγενόμην καὶ ἐγὼ πρὸς στιγμὴν οἶοι οἱ εὐτελεῖς ἐκεῖνοι ἀλαζόνες· τὸ αἷμά μου ἀνεκόχλασε, μόλις δὲ συγκρατούμενος ὑπὸ τῆς γαλλικῆς ἀβρότητας, ἤνοιξα τὸ στόμα ὅπως εἶπω αὐτοῖς:

— Τέλος πάντων, κύριοι, οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς δὲν εἶνε τόσον ἡλίθιοι ὅσον φαίνεται ὅτι νομίζετε καὶ εἶνε ἴσως καλλιτεροὶ σας.

Δυστυχῶς δὲν μὲ ἄφησαν οὐδὲ καὶ ν' ἀρχίσω τὴν φράσιν μου, διότι τὴν εἶχον μαντεύσει ἐνῷ ἔτι ἐσχηματίζετο ἐκ τῆς δονήσεως τῆς ὕλης τοῦ ἐγκεφαλοῦ μου.

*Ἐπταὶ συνέχισα

[Μετάφρασις Χ.]